

ΛΟΥΚΙΑ ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΗ

Δύο κόραις πρόβαλαν,
Κ' ἐνώ θωροῦσαν
Τ' ἄστρα, ποῦ, ἀμέτροτα,
Φεγγοβολοῦσαν,
Τὰ χεῖλη ἀνοίγοντας
Καὶ τὴν ψυχὴ τῆς,
Εἶπε ἡ μικρότερη
Στὴν ἀδελφὴ τῆς:
— Εἶμαι κατάκαρδα
Θλιμμένη ἐγώ.

Τούτη ποῦ μ' εἶρηκε
Δὲν εἶναι μία
Θλίψη ἀνεξήγητη,
Δίχως αἰτία.
Ὅ νοῦς μερόνυχτα
Μοῦ παρασταίνει
Τοὺς νέους ποῦ πνίγηκαν
Στὴ Βουλιαγμένη,
Καὶ ναῦρω ἀνάσασθαι
Δὲν ἔμπορῶ.

Πρὶν φέξῃ σήμερα
Μία μόνη ἀχτίδα,
Στὸν ὕπνο ξέπλευκαίς
Γυναίκαίς εἶδα:
Καὶ τ' αὔλα πλάσματα,
Σὰ νῆταν ἓνα,
Μοῦπαν: — Γιὰ μάνα σου
Θέλεις ἐμένα,
Ποῦ τὸ πνιμένο μου
Τέκνο θορνῶ:

Εἶπαν, καί, — ὡς ξέμακρα
Νὰ μ' εἶχαν πάρη,
Δίχως ὀπίσω μου
Ν' ἀφήκω χνάρι —
Ἐκεῖ ποῦ ἡ θάλασσα
Τοὺς βράχους τρώει
Κλάψαις ἀρχίσαιε
Καὶ μοιρολόϊ
Λές, ποῦ τὴ λάβρα τους
Εἶχα κ' ἐγώ.

Μήτε — ὡς ἐξύπνισα
Κ' εἶδα τριγύρου
Ποῦ οἱ μαῦροι σκόρπισαν
Ἴσκιος τοῦ ὄνειρου —
Δυνάθη ὀλότελα
Νὰ ξαστερώσῃ
Ἢ καταζάλιστη
Θολὴ μου γνῶση.
Ἄχ! δυστυχήματα
Θωρῶ παντοῦ.

Ὁ ἀχὸς ποῦ γένεται
Στὸν κάτω ὁρόμο
Γιὰ τοῦτο βέβαια
Μοῦ φέρνει τρομό.
Κ' ἰδές! — βαρύτερα
Νὰ μὲ τρομάξῃ,
Προβαίνει ἐκείθεν
Σιγμένο ἀμάξι,
Σὰν ἀργοκίνητη
Κλίνῃ νεκροῦ.

Μέσα — ὦ λαχτάρα μου! —
Καθὼς ζυγόνει,
Βλέπω ἓνα λειψανό
Ἐ ἄσπρο σεντόνι.
Ἄπο τὰ ὀλόβρεχα
Μαλλιά λυμένα
Γυναῖκα φαίνεται,
Ποῦ στὰ ὠργισμένα
Νερά τῆς θάλασσας
Ἔχει πνιγῆ.

Σεῖς, ποῦ διαβαίνετε,
Κοντοσταθῆτε
Τῆς μαύρης τ' ὄνομα
Νὰ μᾶς εἰπῆτε.
Γιατί καρφόνετε
Τὰ μάτια κάτω
Μὲ μία βαθύτατη
Σιωπὴ θανάτου;
Ποιὰ νᾶναι — ἀλοίμονο! —
Ποιὰ νᾶναι αὐτὴ;

Ἄν, ὦ βαρειόμοισαις,
Δὲ σᾶς τὸ λένε
Τ' ἀπόδονια, οἱ ζέφυροι,
Τ' ἄστρα ποῦ κλαῖνε,
Ἄτι γυρεύετε,
Καὶ πρὶν ἀκόμα
Ν' ἀνοίξῃ τρέμοντας
Ἀνθρώπου στόμα,
Τὸ σκούζει μέσα σας
Ἢ ἀθλία καρδιά.

Τρεχᾶτε, κλάψετε
Κ' ἢ δύο 'ς αὐτίαν!
Τρεχᾶτε! — ἢ μάνα σας
Τὸ φῶς σας εἶναι.
Ἄπο τὰ κύματα,
Σὰν περιστέροι,
Ἐπῆε τὸ πνεῦμα τῆς
Στὰ οὐράνια μέρη,
Τοῦ Χάρου ἀφίνοντας
Τόση ὁμορφιά.

★

Νεκρὴ! — Τὸ μαῦρο μῖνυμα σὲ κάθε περιγιάλι,
Σὲ κάθε γῆ μᾶς ἔφτασε μὲ ξένη βία μεγάλην.
Κ' ἓνα πουλὶ νησιώτικο, σταῖς κλάψαις μαθημένο,
Γρουκῆθη ἀπὸ τοὺς βράχους του νὰ πῆ κατα-
[θλιμμένο:

— Ποιὸς δὲν τὸ ξέρει, ὦ θάλασσα, ποῦ ἀπὸ το πλοῦ-
[σιο στῆθος
Ἢ γῆ σου παίρνει ἀδιάκοπα μαργαριτάρια πλῆθος;
Ἄλλ' ἀκριβὰ σου πλέρωσε τὰ τόσα πόχει πάρη
Μὲ τοῦτο ποῦ τῆς ἄρπαξες τ' ὠραῖο μαργαριτάρι.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ